

W odniesieniu do uchylenia bądź obniżenia grzywny nałożonej na skarżące, podnoszą one, że:

- a) Komisja nie zastosowała art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17⁽¹⁾, art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾ oraz art. 5 lit. a) wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r.⁽³⁾;
- b) Komisja nałożyła grzywnę na International Building Products France w wysokości 5,63 mln EUR dwukrotnie za to samo naruszenie;
- c) Komisja niewłaściwie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. oraz
- d) Komisja niewłaściwie zastosowała komunikat w sprawie współpracy⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. nr 13 z 21.2.1962 r., str. 87).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1).

⁽³⁾ Komunikat Komisji — wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9 z 14.1.1998 r., str. 3).

⁽⁴⁾ Komunikat z dnia 18 lipca 1996 r. dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, str. 4).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — Aalberts Industries i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-385/06)

(2007/C 20/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aalberts Industries NV (Utrecht, Niderlandy), Aquatis France (La Chapelle St. Mesmin, Francja) oraz Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG (Argenbühl-Eisenharz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Wesseling i M. van der Woude)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2 lit. a) i 3;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. b) ust. 2 w zakresie dotyczącym spółek Aquatis i Simplex;

— ewentualnie, istotne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące;

— w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja stwierdziła, że skarżące wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym poprzez ustalanie cen, uzgadnianie cenników, uzgadnianie zniżek i rabatów, uzgadnianie mechanizmu wprowadzania podwyżek cen, przydział rynków krajowych, przydział klientów oraz wymianę innych informacji handlowych.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów mających na celu wykazanie, że decyzja Komisji została oparta na oczywistych błędach w ocenie i naruszeniach art. 81 WE oraz ogólnych zasad dotyczących dobrej administracji.

W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że spółka Alberts nie wywierała decydującego wpływu na handlowe zachowania jej spółek zależnych Aquatis i Simplex Armaturen + Fittings oraz że spółka Alberts obaliła domniemanie tego decydującego wpływu. Spółka Alberts nie powinna zatem ponosić odpowiedzialności za zarzucane spółkom Aquatis i Simplex Armaturen + Fittings naruszenia.

Po drugie skarżące podnoszą, że niektóre dokumenty i oświadczenia świadczące przeciw skarżącym wykraczają poza sporny okres, ponieważ odnoszą się one do zdarzeń po 1 kwietnia 2004 r., natomiast inne dowody nie mogą być wykorzystane przeciw skarżącym, ponieważ nie były zawarte w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów skierowanym do skarżących, a nawet gdyby były, to zdaniem skarżących wspomniane dokumenty i oświadczenia, ujęte indywidualnie bądź łącznie, nie wykazują naruszenia art. 81 WE z ich strony.

Po trzecie skarżące utrzymują, że dowody wskazane przez Komisję nie wykazują w sposób wystarczający pod względem prawnym, że cały kartel funkcjonował po przeprowadzeniu kontroli w kwietniu 2001 r. Skarżące dodają, że zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia dotyczącego związku między rynkowym zachowaniem skarżących i zarzucaną znową.

W czwartej kolejności skarżące podnoszą, że grzywna powinna zostać obniżona, ponieważ Komisja niewłaściwie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien i popełniła błędy przy obliczaniu grzywny poprzez bezprawne ustalenie początkowej kwoty grzywny, biorąc pod uwagę, że zarzucane naruszenie nie może zostać uznane za „bardzo poważne”, rzeczywiste oddziaływanie naruszenia na rynek nie zostało prawidłowo uwzględnione, a rozmiar właściwego rynku geograficznego ustalono błędnie jako EOG.

Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja naruszyła art. 253 WE, ponieważ zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego uzasadnienia w zakresie nałożenia dodatkowej grzywny w kwocie 2,04 mln EUR w odniesieniu do skarżących spółek Aquatis France i Simplex Amaturen + Fittings.

Po piąte skarżące stwierdzają, że Komisja naruszyła art. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz zasadę równości broni poprzez przerzucenie ciężaru dowodu na skarżące w drodze oparcia się wyłącznie na twierdzeniach uzyskanych w ramach współpracy oraz nie wykorzystując jej uprawnień w zakresie ustalania faktów. Skarżące podnoszą następnie, że Komisja naruszyła art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 773/2004 ⁽²⁾ poprzez zawarcie w zaskarżonej decyzji zarzutów, które nie zostały postawione skarżącym w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. 2004, L 123, str. 18).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2006 r. — Pegler przeciwko Komisji

(Sprawa T-386/06)

(2007/C 20/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pegler Ltd (Doncaster, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Thompson, QC, i A. Collinson, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 3 decyzji COMP/F-1/38.121 w odniesieniu do skarżących,
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. h) decyzji w zakresie, w jakim skarżąca jest odpowiedzialna solidarnie za zapłatę grzywny,
- ewentualnie obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 lit. h) decyzji do 5,2 miliona EUR,

— obniżenie kwoty grzywny, za której zapłatę skarżąca jest odpowiedzialna solidarnie zgodnie z art. 2 lit. h) do 1,7 miliona EUR,

— w każdym razie obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121- Złącza, na której mocy Komisja stwierdziła, że skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyła art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, ustalając ceny, uzgadniając taryfy, upusty i rabaty, uzgadniając mechanizmy wprowadzenia podwyżek cen, dzieląc między siebie rynki krajowe, klientów i wymieniając inne handlowe informacje.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła pisemnych dowodów, które zostały jej przedstawione przez skarżącą w odniesieniu do faktów i że z następujących powodów zaskarżona decyzja powinna była zostać wyłącznie skierowana do Tomkins, poprzedniej spółki dominującej skarżącej.

Jeśli chodzi o okres między 31 grudnia 1998 a 20 stycznia 1989 r. Komisja, zdaniem skarżącej, przypisała skarżącej odpowiedzialność jedynie ze względu na przejście w dniu 20 stycznia 1989 r. nazwy „Pegeer Ltd” i ze względu na istnienie stosunku zlecenia między nią a przedsiębiorstwem FHT Holdings Ltd (zwanym dalej „FHT”), należącym do Tomkins group, chociaż skarżąca nie nabyła w związku z tym żadnych aktywów, nie przejęła pracowników ani długów i pozostała beczynna, nie uzyskując żadnego wynagrodzenia z tytułu działalności w charakterze zleceniobiorcy FHT.

Jeśli chodzi o okres pomiędzy dniem 20 stycznia 1989 a 29 października 1993 r. skarżąca podnosi, że Komisja przypisała skarżącej odpowiedzialność za akty, które mogły być jedynie podjęte w charakterze zleceniobiorcy FHT, skoro do FHT należały aktywa, pracownicy czy długi jednostki „Pegler”.

Komisja nie określiła wyraźnego adresata zaskarżonej decyzji i zamiast tego skierowała swoją decyzję w odniesieniu do tych samych faktów do dwóch różnych przedsiębiorstw.

Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja sprzecnie z zasadą równego traktowania, art. 23 rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾ i wytycznymi Komisji ⁽²⁾ nałożyła na dwa różne przedsiębiorstwa solidarną odpowiedzialność za zapłatę grzywny ustaloną nie w odniesieniu do indywidualnej sytuacji różnych przedsiębiorstw, ale raczej w odniesieniu do indywidualnej sytuacji tylko jednego z nich, tj. Tomkins.